

ство, нова организация на българската емиграция, основана на 10 юни 1876 г. като продължение на Българското човеколюбиво настоятелство, Иван Грудов подписва протокола от първото заседание в качеството си на подпредседател на управата му.³⁷ Той е привлечен в ръководството и на двете организации от Кириак Цанков заради близките си отношения с одеските "стари", което се явява гаранция за про-руската им насоченост.³⁸ Провалянето на преговорите, водени от одеските българи със сръбското правителство за ново българско въстание, предизвиква промени в ръководната структура на БЦБО, при които Ив.Грудов е свален от подпредседателското място по искане на Вл.Йонин, член на Петербургския славянски комитет, който поема ръководството на организацията.³⁹ Обвинен е заедно с още четирима члена - Ганчо Григоров (касиер), Ив.Х.Григоров, д-р Загорски и Ст.Атанасович, че със своето поведение "мислиха да парализират още в начало Централното Обществото даже и да го развалят". Според писмо от 26 август 1876 г. опитите на БЦБО за осъществяване на единство сред емиграцията са усложнени от посочените членове, "зависещи по положението си от старите, види се по тяхно внушение, теглиха се и си дадоха оставките".⁴⁰ Преминал в опозиция на БЦБО Иван Грудов прави опити да се свърже с представители на Кишиневското българско общество в Южна Русия и с дейците на в. "Възраждане" в Румъния. След като получава подкрепата на комитетите в Пловдив, Крайова, Слатина и Турну Мъгуреле, които със своите нерешителни, реформистки позиции се доближават до "дуализма" на младите в ТЦБК, той свиква на 27 август 1876 г. събрание с техни представители, на което се оформя идеята за създаване на нов комитет. В съставеният "Дневник", превърнал се в учредителен документ, се прокламират исканията за самостоятелна дейност. Иван Грудов, който остава на проруски позиции, но колебаещ се между "млади" и "стари", отново търси свой собствен път на политическа ориентация.⁴¹

Участвал в значими по своите цели и действия обществено-политически организации на българската емиграция от втората половина на XIX в., Иван Грудов намира контакти и с революционното течение в нашето националноосвободително движение. Но като представител на българската либерална буржоазия, почти всяка негова проява носи белезите на социалната среда, формирала възгледите му.

Натрупал достатъчно икономически стабилитет, с чувство за обществена ангажираност Ив.Грудов се включва и в процесите за културно-духовно развитие на българите. Определени моменти от дейността му свързваме с годините на борбата за църковна независимост и с участието му в организираните в Търновската епархия серии от акции против гръцките владици. Грудов е измежду подписалите пълномощно от 4 юли 1857 г. за изпращането на представителство от габровската обществено-политическа организация в Цариград, в подкрепа на искането на цариградските дейци да се признаят българите като равностойна част от народите на Османската империя.⁴² Сред габровците с търговско звание, изпратили за българската църква в Цариград парична помощ, Ив.Грудов е споменат между благодетелите, дарили от 100 до 600 гроша.⁴³ Той става спомоществовател и за откриването на българска църква и училище в Букурещ. 118 са имената в обнародвания върху страниците на в. "Отечество" от 5 и